

De heks van Near

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie
De kleuren van schaduw
De kleuren van licht

Het onzichtbare leven van Addie LaRue
Gallant

Stad vol geesten
Tunnel van botten
Brug der zielen

De heks van Near

V.E. Schwab

De heks van Near

Vertaald door Sandra van de Ven

ISBN 978-90-492-0612-3

ISBN 978-94-023-2564-5 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Near Witch*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: Titan Publishing Group, bewerkt door DPS

Design & Prepress Studio

Omslagbeeld en illustraties binnenwerk: Shutterstock

Zetwerk: Pier Post

© 2011 V.E. Schwab

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam, published in agreement with the author, c/o BAROR
INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand,
of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-
en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor mijn vader en moeder, omdat ze
niet één keer hebben getwijfeld

INLEIDING

Veel mensen hunkeren ernaar een verhaal te vertellen.

Zeg in een willekeurige groep: ‘Ik schrijf boeken’, en minstens de helft zal antwoorden dat ze van plan zijn er ooit ook een te schrijven. Ooit, als ze zich er echt op kunnen concentreren. Sommigen hebben zelfs een begin gemaakt, maar slechts weinigen zijn verder gekomen dan het eerste hoofdstuk, of het derde, of het vijfde.

Dat veroordeel ik niet (de wereld heeft veel meer lezers dan schrijvers nodig). Ik bedoel alleen maar te zeggen dat het geen geringe prestatie is, een boek schrijven. En als je wilt dat iemand het boek in kwestie ook leest, is EINDE slechts het begin. Daarna moet je, als je ervoor kiest je boek via de traditionele kanalen te publiceren, op zoek naar een literair agent en een uitgever. Daarna komt het herschrijven, soms één ronde, soms wel vijf, en dat alles om de tekst klaar te maken voor een publiek, om

dat plekje op de schappen van een boekwinkel en vervolgens in het huis van een lezer te verdienen.

Met al die obstakels tussen de eerste oprispingen van de fantasie van een schrijver en het voltooide product komt het maar zelden voor dat een verhaal ook maar één keer op zo'n schap terechtkomt.

Laat staan twee keer.

Maar *De heks van Near* heeft die luxe wel mogen kennen.

Dit is het boek waarmee voor mij alles is begonnen. Het was niet het eerste dat ik schreef; die twijfelachtige eer komt de plotloze lsd-trip van een verhaal toe die ik schreef toen ik negentien was en gewoon dolgraag wilde ontdekken of ik in staat was een verhaal meer dan tien pagina's lang in mijn gedachten te houden, of ik in staat was het EINDE te vinden.

Maar *De heks van Near* was het eerste boek dat zijn weg vond naar de schappen, naar de lezer.

Voor degenen die het niet weten: dit boek gaat over magie.

Het gaat ook over angst.

Om precies te zijn: over de angst van de insiders voor de outsiders, de strijd tussen degenen die erbij horen en degenen die er niet bij horen. Op dat moment kon ik nog niet bevroeden dat dat een centraal thema in mijn werk zou worden. Dat al mijn verhalen, van *De kleuren van magie* tot *Vicious*, van *The Archived* tot *This Savage Song*, allemaal zouden draaien om personages die zich verloren voelden in hun eigen wereld, of zich thuis voelden in die van een ander. Maar als eenentwintigjarige, bezig met het tweede semester van mijn laatste jaar aan de universiteit, toen ik elke avond een paar uurtjes in een koffiezaakje stal om te schrijven, en als jongvolwassene op het punt van afstuderen en op de drempel van het onbekende leven na de studie, had

ik het gevoel dat ik werd geplet tussen twee hoofdstukken van mijn leven en dat ik in geen van beide thuishoorde.

Dat is de wereld waarin dit boek is geschreven.

Het begint met een luid gerasp, gesputter en een vonk.

Dat is de openingszin van het boek, maar die is net zo goed van toepassing op mijn schrijverscarrière. *De heks van Near* was een bescheiden boek, stilletjes en vreemd in een tijd dat alles wat goed verkocht luid en vagelijk vertrouwd was, en hoewel ik het tere kaarsvlammetje van zijn leven probeerde af te schermen, was het slechts een kwestie van tijd voordat de wind van de uitgeverwereld zou opsteken en het zou uitblazen.

Gelukkig was mijn eigen vlam veerkrachtiger. Ik bleef schrijven, bleef publiceren, bleef het vuur voeden tot het zo heet brandde dat de seizoensgevoelige windvlagen van deze schitterende, maar wispelturige bedrijfstak het vuur alleen maar aanwakkerden in plaats van het te doven.

De daaropvolgende zeven jaar schreef ik veertien boeken. Met elk boek werd mijn lezerskring groter; met elke nieuwe uitgave vonden de boeken beter hun publiek, en naarmate de jaren verstreken begonnen mensen te vragen naar dat eerste verhaal.

De vonk waarmee de brand begon.

Het is bitterzoet als een verhaal zo lang na zijn verdwijning alsnog gewild wordt, maar ik heb altijd een koppige hoop gekoesterd dat het op een dag de weg terug zou vinden. Ergens diep vanbinnen heb ik al die tijd sinds het vlammetje doofde de lucifer brandend gehouden.

En daar zijn we dan.

Terug bij het begin.

1

Het begint met een luid gerasp, gesputter en een vonk. De lucifer komt sissend tot leven.

‘Ah, toe,’ klinkt een stemmetje achter me.

‘Het is al laat, Wren,’ zeg ik. Het vuur knaagt aan het houten stokje in mijn hand. Ik hou de lucifer bij elk van de drie kaarsen die bij elkaar op de lage kast bij het raam staan. ‘Het is bedtijd.’

Nu de kaarsen allemaal zijn aangestoken, wapper ik met de lucifer en sterft de vlam, met achterlating van een rooksliert die tegen de verduisterde ruit op krult.

In het donker lijkt alles anders, vaster omlijnd. Achter het raam is de wereld vol schaduwen, allemaal samengeperst in scherp reliëf, veel duidelijker afgetekend dan ze bij daglicht ooit zijn geweest.

Geluiden klinken ook scherper in het donker: gefluit, een raspende lucifer, het gefluister van een kind.

‘Eentje nog maar,’ smeekt ze terwijl ze de dekens tegen zich aan drukt. Ik zucht, met mijn rug naar mijn zusje toe, en laat mijn vingers over de bovenkanten van de boeken gaan die naast de kaarsen op een rijtje staan. Ik voel mezelf zwichten.

‘Het mag heel kort zijn,’ zegt ze.

Mijn hand rust op een oud, groen boek. De wind gonst langs het huis.

‘Goed dan.’ Ik kan mijn zusje niets ontzeggen, kennelijk. ‘Eentje dan,’ voeg ik eraan toe en ik draai me om naar het bed.

Wren slaakt een verrukte zucht, leunend tegen haar kussen, en ik ga naast haar zitten.

De kaarsen schilderen lichttekeningen op de muren van onze kamer. Ik adem diep in.

‘De wind op de woeste hei is listig,’ begin ik, en Wrens lijfje zinkt dieper weg in het bed. Ik denk dat ze vooral luistert naar de cadans van mijn stem en niet eens zozeer naar de woorden. We kennen het verhaal toch wel uit ons hoofd: ik van mijn vader en Wren van mij.

‘Van alle aspecten van de hei – aarde, steen, regen en vuur – is de wind het sterkst in Near. Hier aan de rand van het dorp dringt de wind zich altijd aan ons op en doet de ramen kreunen. Hij fluistert en hij loeit en hij zingt. Hij kan zijn stem verbuigen en elke vorm laten aannemen die hij maar wil: lang en dun genoeg om onder de deur door te glijden, stevig genoeg om je te doen denken dat het een tastbaar, ademend wezen is, met botten en gewicht.

De wind was er al toen jij werd geboren, toen ik werd geboren, toen de Raad werd gevormd en zelfs toen de heks van Near nog leefde,’ zeg ik met een stille glimlach, zoals mijn vader ook altijd deed, want hier begint het verhaal pas echt.

‘Lang, lang geleden woonde de heks van Near in een huisje helemaal aan de rand van het dorp, en altijd zong ze de heuvels in slaap.’

Wren trekt de dekens omhoog.

‘Ze was heel oud en heel jong. Dat hing ervan af welke kant ze haar gezicht op draaide, want niemand weet hoe oud een heks is. De heidebeekjes waren haar bloed en het heidegras was haar huid, en haar glimlach was vriendelijk en scherp tegelijk, als de maan in een zwarte, zwarte nacht...’

Ik haal bijna nooit het eind van het verhaal. Al snel is Wren een hoopje dekens en zachte ademhaling en beweegt ze naast me in de greep van haar zware dromen. De drie kaarsen op de kast branden nog steeds; ze leunen druipend tegen elkaar aan. Het kaarsvet pakt zich samen op het hout.

Wren is bang in het donker. Vroeger liet ik de kaarsen de hele nacht aan, maar ze valt heel snel in slaap, en als ze toch wakker wordt, weet ze vaak met haar ogen dicht de weg naar moeders slaapkamer te vinden. Nu blijf ik meestal op tot ze is weggedommeld en blaas dan de kaarsen uit. We hoeven ze immers niet te verspillen, of het huis in brand te steken. Ik laat me uit het bed glijden en mijn blote voeten vinden de oude houten vloer.

Als ik bij de kaarsen sta, glijdt mijn blik af naar de plasjes kaarsvet, die zijn bezaaid met vingerafdrukjes omdat Wren er, staand op haar tenen, graag patronen in maakt als het kaarsvet nog warm is. Ik strijk er afwezig met mijn eigen vingertoppen overheen als iets, een glimp van beweging, mijn blik naar het raam trekt. Er is daar niets. Buiten is de nacht stil en doorspekt met zilveren lichtdraden, en de wind ademt tegen de ruit, een onvast gebrom dat het oude houten kozijn doet kraken.

Mijn vingertoppen dwalen van het kaarsvet naar de venster-

bank, waar ik de wind dwars door de muren van ons huis heen kan voelen. Hij wordt sterker.

Toen ik klein was, zong de wind slaapliedjes voor me, met een zangerig, hoog geneurie dat overal om me heen leek te klinken zodat het, zelfs als alles stil leek, nooit helemaal stil was. Met die wind leef ik al mijn hele leven.

Vanavond klinkt hij echter anders, alsof er een nieuwe melodilijn in is verweven, dieper en droever dan de rest. Ons huis staat aan de noordelijke rand van het dorp Near en achter de verweerde ruit golft de hei als een rol stof: eindeloze heuvels, begroeid met wild gras en bezaaid met rotsblokken en hier en daar een zeldzame rivier. Het eind is niet in zicht en de wereld lijkt zwart met wit geschilderd, fris en roerloos. Te midden van de rotsen en het onkruid steken een paar bomen uit de aarde omhoog, maar zelfs als het zo hard waait als nu ziet het er allemaal merkwaardig statisch uit. En toch zou ik durven zweren dat ik iets zag...

Weer beweegt er iets.

Deze keer zijn mijn ogen scherp genoeg om het op te vangen. Aan de rand van onze achtertuin, de onzichtbare grens waar het dorp eindigt en de woeste hei begint, beweegt er een gestalte door de geschilderde nacht. Een schaduw trilt en doet een stap naar voren, waar hij wordt beschenen door een manestraal.

Ik knijp mijn ogen samen en druk mijn handen tegen de koele ruit. De gestalte is een lichaam, maar te mager. Het is alsof de wind eraan rukt en er repen van afscheurt. Het maanlicht glijdt over de voorkant van de gestalte, over stof en huid, een hals, een kin, een jukbeen.

Er zijn geen vreemdelingen in Near. Ik heb elk gezicht wel duizend keer gezien, maar dit gezicht is nieuw.

De gestalte staat daar maar en kijkt opzij. Toch is hij er niet helemaal. Iets in de manier waarop de koele, blauwwitte maan zijn gezicht verlicht, geeft me het gevoel dat mijn vingers er dwars doorheen zouden gaan als ik het probeerde te strelen. De randen van zijn gestalte zijn vervaagd en lijken aan weerszijden op te gaan in het nachtelijk duister, alsof hij heel snel beweegt, maar het zal wel aan het verweerde glas liggen, want hij beweegt helemaal niet. Hij staat daar alleen maar in het niets te staren.

Naast me flakkeren de kaarsen, op de hei zwelt de wind aan en het lichaam van de vreemdeling lijkt te rimpelen en te vervaagen. Voor ik het besef leun ik al tegen het raam en reik ik naar de grendel om het open te gooien, iets te zeggen, de gestalte terug te roepen, maar dan komt hij opeens in beweging. Hij draait zijn gezicht om naar het huis en het raam, en naar mij.

Mijn adem stokt als de vreemdeling me recht aankijkt, met ogen zo donker als rivierstenen, maar tegelijkertijd glanzend, alsof ze het maanlicht opzuigen, ogen die een beetje groter worden als ze in de mijne kijken. Eén enkele, lange, starende blik en dan lijkt de vreemdeling van het ene op het andere moment uit elkaar te vallen, steekt er een scherpe windvlaag op en slaan de luiken dicht tegen het raam.

Het kabaal maakt Wren wakker, die iets mompelt, haar half slapende lijfje tussen de lakens vandaan laat glijden en door de maanverlichte kamer stommelt. Ze ziet me niet eens staan, bij het raam, waar ik staar naar de houten latten die zowel de vreemdeling als de hei aan het zicht hebben onttrokken. Ik hoor haar op blote voeten over de drempel stappen, de deur van moeders slaapkamer opentrekken en naar binnen lopen. Opeens is het stil in de kamer. Ik wrik het raam open. Het hout

protesteert, want het raam klemt. Dan gooi ik de luiken open.

De vreemdeling is verdwenen.

Ik verwacht half een afdruk in de lucht te zien op de plek waar hij is uitgeveegd, maar er is geen spoor van hem te bekennen. Hoe ingespannen ik ook staar, ik zie niets dan bomen, rotsen en glooiende heuvels.

Ik staar naar het verlaten landschap en opeens lijkt het onmogelijk dat ik hem heb gezien, dat ik überhaupt iemand heb gezien. Er zijn immers geen vreemdelingen in Near. Die zijn er al heel lang niet meer, sinds voor mijn geboorte, voor het huis werd gebouwd, voor de Raad... En hij leek niet eens echt, leek er niet eens werkelijk te zijn. Ik wrijf in mijn ogen en besef dat ik mijn adem inhou.

Ik gebruik die opgespaarde lucht om de kaarsen uit te blazen.

2

‘Lexi.’

Het licht kruipt tussen de lakens. Ik trek de dekens omhoog in een poging het weer donker te maken, en mijn gedachten dwalen af naar de vorige nacht, naar schaduwgestalten op de maanverlichte hei.

‘Lexi,’ roept mijn moeder opnieuw, en deze keer dringt haar stem door in mijn cocon van dekens. Hij wurmt zich naast me, samen met het ochtendlicht. De nachtelijke herinnering lijkt dood te bloeden.

Vanuit mijn warme nest hoor ik voetstappen op hout, gevolgd door een stilte die in de lucht lijkt te hangen. Ik zet me schrap en verroer me niet op het moment dat het lijfje zich op het bed stort. Vingertjes tikken op de dekens die me bedekken.

‘Lexi,’ zegt een andere stem, een hogere versie van die van mijn moeder. ‘Je moet nu opstaan.’

Ik doe nog steeds alsof ik slaap.

‘Lexi?’

Met een ruk steek ik mijn armen uit, sla ze dwars door de lakens om mijn zusje heen en vang haar in een omhelzing van dekens.

‘Hebbes!’ roep ik. Wren slaakt een speels kreetje. Ze wurmt zich los en ik gooi de dekens van me af. Mijn donkere haar hangt als een nest om mijn gezicht. Ik voel de lokken nu al weerspanning omkrullen. Wren gaat op de rand van het bed zitten en lacht haar tjirpende lachje. Haar haar is blond en kaarsrecht. Het blijft altijd keurig om haar gezicht en op haar schouders hangen. Ik begraaf mijn vingers erin en probeer het om te woelen, maar ze schudt alleen maar lachend met haar hoofd en dan hangt het haar weer keurig recht en glad.

Dit is ons ochtendritueel.

Wren huft van het bed en loopt de keuken in. Ik ben net opgestaan en op weg naar de kist om kleren te pakken, als mijn blik wordt getrokken door het raam. Ik bestudeer de ruit en de ochtend, buiten. De woeste hei, met zijn wirwar van gras en verspreide rotsblokken, oogt heel zacht en open zoals hij zich uitstrekt in het licht van een nieuwe dag. Op deze grijze ochtend ziet de wereld er heel anders uit. Onwillekeurig vraag ik me af of wat ik gisteravond heb gezien soms een droom was, of hij soms een droom was.

Ik leg mijn vingers op het glas om te voelen hoe warm het buiten is. We bevinden ons aan het uiterste randje van de zomer, in die korte periode waarin de dagen aangenaam en zelfs warm kunnen zijn, maar ook helder en koud. Het glas is koel, maar mijn vingertoppen produceren slechts kleine condenskringetjes. Ik haal mijn hand weg.

Ik doe mijn best om mijn haar vanaf mijn voorhoofd glad naar achteren te kammen en in een vlecht te worstelen.

‘Lexi!’ roept mijn moeder weer. Het brood zal wel klaar zijn.

Ik trek een lange, eenvoudige jurk aan en bind de linten om mijn middel. Ik zou heel wat overhebben voor een broek. Ik ben er vrij zeker van dat mijn vader ook voor mijn moeder zou zijn gevallen als ze een broek en een jachtpet had gedragen, zelfs toen ze zestien was, oud genoeg om te trouwen. Zo oud ben ik nu. Oud genoeg om te trouwen, denk ik minachtend, terwijl ik wanhopig kijk naar mijn meisjesachtige schoentjes. Ze zijn lichtgroen en hebben een dun zooltje; een armzalig alternatief voor mijn vaders oude, leren laarzen.

Ik staar naar mijn blote voeten, die getekend zijn door de kilometers die ze over de ruige hei hebben afgelegd. Veel liever zou ik hier blijven en het brood van mijn moeder bezorgen, veel liever zou ik oud en krom worden zoals Magda en Dreska Thorne, dan in een rok en schoentjes te worden gehesen en uitgehuwelijkt te worden aan een of andere dorpsjongen. Ik steek mijn voeten in de schoentjes.

Ik ben aangekleed, maar ik kan het gevoel niet van me afzetten dat ik iets ben vergeten. Ik draai me om naar het houten tafeltje naast mijn bed en slaak een zucht als ik het mes van mijn vader zie, dat in de schede aan een donkere, leren riem zit. Het handvat is versleten van alle keren dat hij het heeft vastgepakt. Ik vind het fijn om mijn dunne vingers in de groeven te leggen, want dan is het net alsof ik zijn hand in de mijne kan voelen. Vroeger droeg ik hem elke dag, tot Otto’s boze blikken te nadrukkelijk werden, en zelfs toen waagde ik het er soms nog op. Kennelijk voel ik me vandaag dapper, want mijn vingers sluiten zich om het mes en het gewicht voelt fijn aan in mijn hand. Ik

bevestig de riem om mijn middel, met het lemmet tegen mijn onderrug, en ik voel me weer veilig, gekleed.

‘Lexi, kom op!’ roept mijn moeder, en ik vraag me af waarom ze in vredesnaam zo’n haast heeft, want de broden van die ochtend zijn toch wel afgekoeld tegen de tijd dat ik de kopers heb bereikt, maar dan hoor ik door de muren heen een tweede stem, een zacht, gespannen gemompel dat zich vermengt met de hogere klanken van mijn moeders stem. Otto. De geur van licht aangebrand brood komt me tegemoet als ik de keuken binnenloop.

‘Goedemorgen,’ zeg ik, terwijl ik de blikken van twee paar ogen beantwoord: de ene licht en vermoeid, maar standvastig, de andere donker en fronsend. De ogen van mijn oom lijken sprekend op die van mijn vader – net zo donkerbruin en omringd door donkere wimpers – maar waar die van mijn vader altijd leken te dansen, zijn die van Otto afgebakend met rimpels en altijd roerloos. Hij zit met zijn brede schouders gekromd over zijn koffie heen gebogen.

Ik loop naar mijn moeder toe en geef haar een kus op de wang.

‘Dat werd tijd,’ zegt mijn oom. Achter me huppelt Wren naar binnen en slaat haar armen om zijn middel. Hij laat zich een piepklein beetje vermurwen en strijkt zachtjes over haar haar, en dan is ze alweer weg, een flard die de deur uit dwarrelt. Otto richt zijn aandacht weer op mij, alsof hij wacht op een antwoord, een verklaring.

‘Vanwaar die haast?’ vraag ik.

De blik van mijn moeder glijdt af naar mijn middel, naar de leren riem die ik over mijn jurk heen draag, maar ze zegt niets. Ze draait zich om en zweeft naar de oven. De voeten van mijn

moeder lijken zelden de grond te raken. Ze is niet bijzonder mooi of charmant, behalve dat alle moeders dat zijn in de ogen van hun dochters, maar ze is gracieus.

Ook dit zijn ochtendrituelen: de kus van mijn moeder, Otto die in onze keuken opduikt, zo vaak dat hij zijn schaduw hier zou kunnen achterlaten, de strenge blik waarmee hij mij van top tot teen opneemt, tot hij blijft hangen bij het mes van mijn vader. Ik wacht tot hij er iets over zegt, maar dat doet hij niet.

‘Je bent vroeg, Otto,’ zeg ik, terwijl ik een snee warm brood en een beker pak.

‘Niet vroeg genoeg,’ zegt hij. ‘Het hele dorp is inmiddels al op en praat erover.’

‘Waarover?’ vraag ik. Ik schenk thee in uit een ketel naast het vuur.

Mijn moeder draait zich naar ons om met handen die wit zijn van de bloem. ‘We moeten het dorp in.’

‘Er is een vreemdeling,’ broemt Otto in zijn beker. ‘Hij is van nacht aangekomen.’

Ik laat de ketel bijna uit mijn handen vallen en het scheelt weinig of ik krijg hete thee over me heen.

‘Een vreemdeling?’ vraag ik. Ik zet de ketel stevig neer. Dus het was geen droom en ook geen geestverschijning. Er was echt iemand.

‘Ik wil weten wat hij hier doet,’ voegt mijn oom eraan toe.

‘Is hij er nog dan?’ vraag ik. Het kost me moeite om niet te nieuwsgierig te klinken. Ik neem een slokje thee en brand mijn tong. Otto knikt kort en leegt zijn beker, en voor ik op mijn tong kan bijten, borrelen de vragen al op.

‘Waar komt hij vandaan? Heeft iemand hem al gesproken?’ vraag ik. ‘Waar is hij nu?’

‘Genoeg, Lexi.’ Otto’s woorden verdrijven alle warmte in de keuken. ‘Voorlopig zijn het allemaal geruchten. Te veel stemmen die door elkaar heen kwetteren.’ Voor mijn ogen verandert hij in iemand anders. Hij recht zijn rug, en opeens is hij niet meer mijn oom maar de Beschermers van Near, alsof die titel zijn eigen massa en gewicht heeft. ‘Ik weet nog niet zeker wie de vreemdeling is, waar hij vandaan komt en wie hem onderdak biedt,’ gaat hij verder. ‘Maar daar kom ik snel genoeg achter.’

Dus iemand heeft hem onderdak geboden. Ik bijt op mijn lip en slik mijn glimlach in. Ik durf te wedden dat ik weet wie. Ik wil vooral weten waarom. Ik drink snel mijn te hete thee op, hoewel ik de hitte helemaal tot aan mijn maag kan voelen, want ik wil hier weg. Ik wil zien of ik gelijk heb. En als ik gelijk heb, wil ik er eerder zijn dan mijn oom.

Otto duwt zich met twee handen op de tafel overeind.

‘Gaan jullie maar vast,’ zeg ik, en ik tover een onschuldige glimlach op mijn gezicht.

Otto lacht bars. ‘Dat denk ik niet. Vandaag niet.’

Mijn gezicht betreft. ‘Hoezo niet?’ vraag ik.

Otto frons zijn zware wenkbrauwen. ‘Ik weet wat je wilt, Lexi. Je wilt zelf naar hem op jacht gaan. Dat sta ik niet toe.’

‘Wat zal ik daar eens op zeggen? Ik ben een dochter van mijn vader.’

Otto knikt grimmig. ‘Dat is glashelder. Ga je nu klaarmaken. We gaan met z’n allen naar het dorp.’

Ik trek mijn wenkbrauw op. ‘Ben ik nog niet klaar dan?’

Langzaam buigt Otto zich over de tafel heen. Zijn donkere ogen boren zich in de mijne, alsof hij me met één blik kan dwingen. Zijn blikken zijn echter minder krachtig dan die van mijn moeder of die van mezelf, en bovendien bij lange na niet zo

sprekend. Ik beantwoord kalm zijn blik en wacht op de laatste akte van ons ochtendritueel.

‘Doe dat mes af. Je ziet er belachelijk uit.’

Ik doe alsof ik hem niet heb gehoord, eet mijn laatste stukje brood op en draai me om naar mijn moeder. ‘Ik ben in de tuin als jullie zover zijn.’

Als ik wil weggaan, hoor ik achter me Otto’s stem in de keuken.

‘Je moet haar manieren bijbrengen, Amelia,’ mompelt hij.

‘Je broer vond het een goed idee om haar zijn vak te leren,’ antwoordt mijn moeder terwijl ze broden inpakt.

‘Het kan gewoon niet, Amelia, dat een meisje, en zeker een meisje van haar leeftijd, buiten rondloopt met jongensspullen. Denk maar niet dat ik die laarzen niet heb gezien. Net zo erg als blote voeten. Heeft ze in het dorp lessen gevolgd? Helena Drake kan naaien, koken en verzorgen...’ Ik zie voor me hoe hij zijn vingers door zijn donkere haar haalt, en daarna door zijn baard, waarna hij een rukje aan zijn gezicht geeft, zoals hij altijd doet wanneer hij gefrustreerd is. *Kan niet. Niet netjes.*

Ik sluit me af voor zijn woorden, en dan duikt Wren opeens uit het niets op in de tuin. Ze lijkt echt op de vogel waarnaar ze is vernoemd: het winterkoninkje. Je knippert één keer met je ogen en ze is gevlogen. Het volgende moment duikt ze weer op. Maar goed dat ze zo veel kabaal maakt, anders zouden die plotselinge verschijningen van haar griezelig zijn.

‘Waar gaan we naartoe?’ kwettert ze, terwijl ze haar armen om mijn middel slaat.

‘Naar het dorp.’

‘Waarom?’ Ze laat mijn jurk los en legt haar hoofd in haar nek zodat ze me kan aankijken.

‘Om jou te verkopen,’ zeg ik met een uitgestreken gezicht. ‘Of misschien geven we je wel gewoon gratis weg.’

Mijn glimlach breekt toch door.

Wren frons. ‘Dat is vast niet de reden.’

Ik zucht. Het kind mag er dan uitzien als een bundeltje licht en vreugde, maar ze is lang niet zo makkelijk bang te maken als de doorsnee vijfjarige. Ze kijkt omhoog, langs mijn hoofd, en ik volg haar blik. De wolken pakken zich samen, trekken naar elkaar toe, zoals ze elke dag doen. Als een pelgrimstocht, zo drukte mijn vader het altijd uit. Ik trek me los uit de greep van mijn zusje en draai me om naar Otto’s huis. Daarachter, verborgen door de heuvels, ligt het dorp. Ik wil er zo snel mogelijk naartoe om te zien of mijn ingeving over de vreemdeling klopt.

‘Kom, we gaan,’ roept mijn oom, met mijn moeder in zijn kielzog. Otto werpt nog één blik op het mes om mijn middel, maar bromt alleen iets en loopt het pad op. Glimlachend loop ik achter hem aan.

Near is in een cirkel gebouwd. Er staat geen muur omheen, maar iedereen lijkt te weten waar het dorp eindigt en het platteland begint. Stenen muurtjes, niet hoger dan mijn middel en half verzwolgen door het onkruid en het wilde gras, slingeren door het dorp. Ze passeren groepjes huizen, die verspreid staan tussen verder kale heuvels of velden, tot je het centrum bereikt, waar ze dichter op elkaar zijn gebouwd. Daar wonen vooral naaisters, timmerlieden en anderen die hun werk schouder aan schouder kunnen doen. De meeste dorpelingen wonen dicht bij het dorpsplein. Niemand waagt zich op de hei als dat niet strikt noodzakelijk is, maar een paar huizen, zoals dat van ons en dat van de gezusters Thorne, staan ver uit elkaar aan de rand, pal